

Katarzyna Geryn

"25 lat pw. Trójcy Przenajświętszej w Mielcu", red. Zofia Stachowicz,
Mielec 2012 : [recenzja]

Rocznik Kolbuszowski 15, 389-393

2015

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

**[Recenzja]: 25 lat parafii pw. Trójcy
Przenajświętszej w Mielcu, red. Zofia Stachowicz,
Mielec 2012, ss. 199, il. kolor., bez numeru ISBN**

Parafia pod wezwaniem Trójcy Przenajświętszej jest jedną z pięciu parafii mieleckich (istnieją tu także parafie pod wezwaniami: Ducha Świętego, Matki Bożej Nieustającej Pomocy, św. Marka Ewangelisty oraz św. Mateusza Apostoła i Ewangelisty). Została ona erygowana 4 sierpnia 1987 r. na mocy dekretu bpa J. Ablewicza. Wydzielono ją z terytorium parafii Matki Bożej Nieustającej Pomocy oraz św. Mateusza Apostoła i Ewangelisty. Parafia należy do dekanatu Mielec-Południe w diecezji tarnowskiej.

25. rocznica powstania parafii została upamiętniona publikacją zatytułowaną *25 lat parafii pw. Trójcy Przenajświętszej w Mielcu*. Książka powstała pod redakcją Z. Stachowicz. Korektę przygotowały: E. Kapała, M. Orłowska i D. Wilk. Dzieło wydano z inicjatywy parafii Trójcy Przenajświętszej. Jego cenzorem był ks. J. Królikowski. Konsultacji udzielił ks. R. Banach. Książka zawiera zezwolenia władz kościelnych na druk. Nihil obstat (łac. *nic nie stoi na przeszkodzie, nie ma przeszkód*¹) zostało udzielone 13 marca 2012 r. w Tarnowie przez ks. J. Królikowskiego, zaś imprimatur (łac. *wolno drukować*²) – 14 marca 2012 r. w Tarnowie przez wikariusza generalnego A. Jeża. Skład przygotowała M. Kośmider. Drukiem zajęł się Zakład Poligraficzny Z. Gajek z Mielca. Publikacja liczy 199 stron. Jej wartość wzbogacają kolorowe zdjęcia oraz grafiki udostępnione przez parafię Trójcy Przenajświętszej, firmę „Foto Lab”, Urząd Miasta, a także Muzeum Regionalne w Mielcu.

Monografię rozpoczyna *Słowo Wstępne*, które nakreślił ks. S. Składzień (proboszcz parafii). Autor objaśnił w nim m.in. rolę parafii Trójcy

¹ H. Misztal, *Nihil obstat*, w: *Encyklopedia katolicka*, t. XIII, Lublin 2009, kol. 1284-1285.

² Tenże, *Imprimatur*, w: tamże, t. VII, Lublin 1997, kol. 99.

Przenajświętszej, a było i jest nią przede wszystkim dążenie do zjednoczenia wiernych oraz wzniesienie i systematyczne upiększanie kościoła parafialnego, stanowiącego miejsce spotkań parafian z Bogiem. Proboszcz wymienił świętych, błogosławionych, a także sługę Bożego, których życie oraz postawa były i są duchową inspiracją dla miejscowej wspólnoty parafialnej. Ks. S. Składzien wskazał m.in. na: św. Stanisława Biskupa (jego figury znajdują się w kaplicy i niszy kościoła), św. Jana Pawła II (jego relikwia krwi oraz wizerunek wzbogacającą wystrój kaplicy Pana Jezusa Nazareńskiego), sługę Bożego S. Wyszyńskiego (jego obraz umieszczono w kaplicy Pana Jezusa Nazareńskiego) oraz bł. J. Popiełuszkę (jego relikwie znajdują się w kościele). Autor *Słowa Wstępnego* podkreślił, że głównym zamysłem niniejszej monografii było uświadomienie odbiorcy, że współdziałanie i jedność duchownych oraz wiernych prowadzą do stworzenia znakomitego dzieła, czyli parafii. W tej części publikacji proboszcz wyraził podziękowania parafianom za ich wiarę, nadzieję, miłość, a także współpracę i wytrwałość w dążeniu do wspólnego celu. Uczynił to za pomocą niniejszych słów: „Wdzięczność jest kulturą serca, a kultura serca zaczyna się od słowa «dziękuję»”.

Publikacja składa się z pięciu rozdziałów. Pierwszy poświęcono problematyce powstania parafii. Zaprezentowano tu zwięzłą historię Mielca (wzmiankowany w XIII wieku), z uwzględnieniem najważniejszych wydarzeń w dziejach miasta. Następnie pokrótce scharakteryzowano osiedla wchodzące w skład parafii Trójcy Przenajświętszej (Smoczka, Smoczka I, Szafera oraz Dziubków). Omówiono tu także zagadnienia dotyczące początków wspólnoty parafialnej. Na końcu rozdziału zamieszczono tekst dekretu erekcyjnego parafii, wydanego w Tarnowie w dniu 4 sierpnia 1987 r. przez bpa J. Ablewicza.

W rozdziale drugim opisano historię parafii. Na początku nawiązano do spraw związanych z jej terytorium (powstawanie ulic i bloków w latach 1987-2010) oraz rozwojem demograficznym (z podaniem liczby rodzin w poszczególnych latach). Następnie odniesiono się do nabycia gruntów (co nastąpiło w 1987 roku) i poświęcenia placu pod budowę kościoła parafialnego (29 maja 1988 r.), a także do budowy oraz poświęcenia tymczasowej kaplicy pw. Trójcy Przenajświętszej (była użytkowana w latach 1988-2001). W dalszej kolejności podjęto wątek stacji drogi krzyżowej (poświęcone 10 lutego 1989 r.), plebanii (poświęcona 15 czerwca 1997 r.), dzwonów (trzy z nich wykonano w 1991 roku, czwarty – jubileuszowy w 2000 roku) oraz kapliczek i krzyży znajdujących się na terenie parafii (należą do nich m.in. kapliczki maryjne usytuowane wokół kościoła, a poświęcone w 2009 i 2010 roku, a także kapliczka Matki Bożej Częstochowskiej przy drodze

z Mielca do Kolbuszowej z 1938-1939 roku, poświęcona w 2012 roku po gruntownym odrestaurowaniu).

W rozdziale trzecim odniesiono się do kwestii dotyczących kościoła parafialnego. Przedstawiono tu genezę wezwania parafii i kościoła (Trójca Przenajświętsza), wskazano na ich patronów (Pan Jezus, Król Miłosierdzia³ oraz Matka Boża, Królowa Różańca Świętego). Dalej nakreślono historię budowy świątyni (prace budowlane rozpoczęto w 1993 roku), z przytoczeniem fragmentów z kroniki parafialnej. Następnie opisano wygląd zewnętrzny kościoła, jego wnętrze, a także zagospodarowanie terenu przykościelnego. Dużo miejsca poświęcono również charakterystyce najważniejszych uroczystości i wydarzeń parafialnych, do których należały m.in.: wmurowanie kamienia węgielnego (poświęconego przez papieża Jana Pawła II w Gnieźnie w dniu 3 czerwca 1997 r.) w ścianę wznoszonej świątyni przez biskupa J. Życińskiego (15 czerwca 1997 r.), działalność trynitarzy w Mielcu (2. połowa XVIII wieku), poświęcenie kaplicy i statui Pana Jezusa Nazareńskiego (23 marca 2012 r.) oraz konsekracja kościoła przez biskupa A. Jeża (3 czerwca 2012 r.).

W rozdziale czwartym zawarto różnorodne informacje o parafii. Wymieniono duszpasterzy w przeszłości i obecnie posługujących w tejże parafii (m.in. przedstawiono sylwetkę ks. S. Składzienia, który jest miejscowym proboszczem od 1987 roku) i z niej pochodzących. Podjęto temat związany z parafianami oraz ich uczestnictwem w życiu duchowym. Zaprezentowano działające tu wspólnoty modlitewne i apostołskie (tj. Rada Duszpasterska, Żywy Różaniec czy Liturgiczna Służba Ołtarza). Dalej nawiązano do roli parafii jako jednostki edukacyjnej i wychowawczej. Zadaniem kapłanów jest bowiem głoszenie słowa Bożego poprzez kaznodziejstwo (niedzielne i świąteczne), misje święte czy rekolekcje (adwentowe, wielkopostne, okolicznościowe), a także nauka religii w szkołach (w rozdziale zarysowano m.in. historię nauczania religii w placówkach znajdujących się na terenie parafii oraz wymieniono pracujące tu katechetki). W dalszej kolejności omówiono kwestie misyjnej działalności parafii (pierwszym wywodzącym się stąd misjonarzem był ks. B. Kowalik, od 2011 roku proboszcz parafii pod wezwaniem św. Apostołów Szymona i Judy Tadeusza w Pogwizdowie), a także mediów parafialnych (m.in. od 1994 roku ukazuje się cykliczne pismo „Trinitas”, parafia prowadzi też stronę internetową). Następnie podjęto tematykę liturgii. Odniesiono się do liturgii sakramentów świętych oraz liturgii uświęcenia czasu (scharakteryzowano rytm dzienny,

³ W tajemnicy cierpienia – Pan Jezus Nazareński Wykupiony, w chwale – Jezu ufam Tobie. Zob. *25 lat parafii pw. Trójcy Przenajświętszej w Mielcu*, red. Z. Stachowicz, Mielec 2012, s. 51.

tygodniowy, miesięczny i roczny). Nawiązano również do środków prowadzących do osobistego uświęcenia człowieka (np. poprzez kult świętych, obrazów i relikwii). W ostatniej części rozdziału nakreślono zagadnienie pasterskich i apostoelskich zadań parafii, gdzie opisano m.in. dwie wizytacje kanoniczne (przeprowadzone przez biskupa J. Życińskiego w 1994 roku oraz przez biskupa W. Skworca w 2003 roku).

Rozdział piąty zatytułowany *Idźcie...*, oparty głównie na fragmentach z *Pisma Świętego*, stanowi swoiste wyznaczenie drogi, którą powinni postępować wierni. Celem człowieka jest zbawienie, do którego prowadzi rozumne, sprawiedliwe i pobożne życie. W tej części monografii podkreślono, że nadzieją Kościoła są ludzie młodzi, dziedzice spuścizny chrześcijańskiej, wielokrotni adresaci przesłań papieża Jana Pawła II. Świadczy o tym przytoczona wypowiedź Ojca Świętego, skierowana do młodych podczas Światowych Dni Młodzieży (odbyły się one w Rzymie w 2000 roku): „Młodzi, jesteście moją radością, moją koroną. Jesteście młodym sercem Kościoła, idźcie na cały świat, niosąc pokój (...) Jeśli będziecie tym, kim powinniście być, roznieście pożar miłości na całym świecie!”. Rozdział kończą słowa: „Nie bójcie się. Idźcie...” (Mt 28,10).

Książka zawiera bibliografię zestawioną alfabetycznie. Wartość dzieła wzbogaca załączony indeks nazwisk (z uwzględnieniem stron, na których można odnaleźć daną osobę), będący dużym udogodnieniem dla czytelnika.

Recenzowana publikacja potwierdza fakt, że zainteresowanie intelektualistów historią lokalnych wspólnot parafialnych stale wzrasta. Książka jest ważną inicjatywą badawczą, bowiem jako pierwsza traktuje o mieleckiej parafii Trójcy Przenajświętszej. W monografii zawarto i szczegółowo omówiono najistotniejsze zagadnienia związane z przeszłością wspomnianej parafii. Warto zaznaczyć, że niniejsza publikacja jest znaczącą pozycją bibliograficzną zarówno dla badaczy zaangażowanych w problematykę tej podkarpackiej wspólnoty parafialnej, jak również wiernych chcących zaznajomić się z historią własnej parafii.

Prezentowane dzieło nie jest pozbawione pewnych niedoskonałości. Dla odbiorcy mało przejrzysta jest struktura rozdziałów. W trakcie czytania książki pojawiają się pewne trudności z wyodrębnieniem następujących po sobie podrozdziałów, które dzielą się także na mniejsze części. W tym przypadku trzeba sięgnąć do spisu treści, który odwołuje do poszczególnych punktów pracy. W monografii brakuje konsekwencji w zapisach przytaczanych cytatów (antykwą lub kursywą) oraz dat dziennych (22 października 1992 r., 17.10.2000 r., 03 V 2012).

Wyżej wymienione uwagi zdecydowanie nie umniejszają wartości

merytorycznej książki, z którą powinny zapoznać się wszystkie osoby zainteresowane podjętą w niej tematyką. Konieczne jest docenienie wkładu twórców w powstanie recenzowanej monografii. Z lektury można dowiedzieć się wielu nowych i ciekawych kwestii dotyczących historii parafii i jej funkcjonowania. Warto podkreślić, że uwagę czytelnika przyciąga barwna i efektowna oprawa dzieła. Należy równocześnie zaznaczyć, iż korzystnym zjawiskiem będzie wydawanie w przyszłości kolejnych publikacji dotyczących parafii celem aktualizacji wiadomości o niej.